

Za našo deco.

Gulliver.

(Dalje.)

Zbral sem ves svoj pogum, izvlekel sem meč in sem se začel bojevati. Štiri sem ubil, druge pa so zbežale. Takoj sem zaprl okno. Bile so velike kakor pri nas golobi. Žela so jim bila meter dolga,

a priostrena in trda kot šivanka. Ubitim osam sem slekel kožo in sem jo hranil v omari. Pozneje sem jih pokazal mnogim ljudem v moji domovini.

Glumadkliča me je večkrat nesla v moji lepi škatlji na vrt. Tam me je spustila na zemljo, da se kretam svobodno. Nekega dne me je tako pustila na travi, ona pa je nekam odšla. Mislila je, da se mi ne more prav ničesar pripetiti. Komaj

pa je odšla, kar se pojavi pred mano ogromni vrtnarjev pes. Bil je večji nego največji naš slon. Hotel sem kričati, pa me je že zgrabil s svojimi čeljustmi in je ves vesel tekkel k svojemu gospo-

darju ter me je položil pred njegove noge. Dobro, da je bil to domač in pameten pes, ker me ni niti najmanj poškodoval.

Drugič me je napadel ogromen jastreb. Da nisem takoj izvlekel meča ter se, braneč se, povlekel v trnje, ne vem, kaj bi bilo z mano. Malo časa za tem sem šetal po vrhu velike krtine, kar se udre zemlja in padem v luknjo prav do vratu. Bil sem strahovito blaten. Moral sem se zlagati, ko so me vprašali, zakaj sem takšen. Zdelo se mi je, da bi se moral od sramu pogrezniti v zemljo, če bi bili izvedeli, da sem bil celo v krtovi luknji.

Tu se me ni bal nihče, niti njihove ptice. Spominjam se, da mi je nesramni vrabec lepo vzel iz roke kolač, katerega mi je bila prinesla Glumadkliča. Popolnoma brezskrbno so poskakovali okoli mene in celo še po meni. Ko so videli, da imam kaj v rokah, kar jim je ugajalo, me niso prej zapustili, dokler mi dotične stvari niso vzeli.

(Dalje prihodnjič.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

23. Jazbec izmakne palico in zbeži.

Jazbec zagrabi palico in ta mu pravi: »Bodi kdorkoli, vse ti bom storila, kar želiš.« Te besede vzbudijo orjaka. Jazbec se spusti v beg, držeč palico. Begunec govori: »Tale palica bo mnogo pomagala Mišku. Dobro jo moram čuvati.«

24. Jazbec spusti palico.

Jazbec beži, a orjak teče za njim. Še malo, pa bi ga bil zgrabil. Ko pribriži do zida, mora izpustiti palico, da skoči preko. Ko je na drugi strani zida, sliši, kako zmerja orjak Miška in mu preti.

(Dalje sledi.)

Gospod Skoraj.

Zadnjič sem čital zgodbo o gospodu Skoraj. Takale je bila:

Nekega jutra — tedaj je bil še majhen fantek — so se starši čudili, da ga ni k zajtrku. Mati je šla gledat in je vprašala:

»Pridi, otrok! Ali se še nisi oblekel?«

»Da, mama — skorajla je bil odgovor, čeprav je malček še ležal v postelji.

Ko je fantek prišel k zajtrku, je bil ta že skoraj končan in skoraj ne bi bil dobil mali nič več.

Ko je deček hodil v šolo in tam bival med dobrimi ali skoraj dobrimi otroci, se ni naučil ne dobro čitati, ne dobro pisati, ne prav računati, čeprav je vse to skoraj prav znal.

Oče ga je grajal, mati je bila razočarana, bratje in sestre pa so bili mnenja, da je neumen.

»Kaj za to!« je rekel deček. »Čeprav ne znam zelo dobro čitati, pisati in računati, pa vendar znam to skoraj dobro!«

Ko je bila šola končana in je bilo treba prijeti za kako delo, je iskal ugodno službo, ali povsod je prišel prepozno, čeprav je skoraj prav prišel. Služba je bila že oddana. Poskusil je drugje in bi bil dobil skoraj službo, ali njegova pisava le ni bila dovolj dobra.

Tako se je trudil dan za dnem, teden za tednom in leto za letom za kako službo in res bi bil skoraj dobil, če ne bi bila nazadnje manjkala kaka malenkost in tako je bilo vse zaman.

Pot gospoda Skoraj je vodila v Nikamor in nazadnje je uvidel, da ljudje ne žele, da bi kdo kaj napravil skoraj dobro, ali da bo kdo kaj skoraj našel.

Z leti je postal gospod Skoraj star mož in nazadnje je umrl. Na nagrobni kamen so mu napisali: »Tukaj počiva gospod Skoraj — pa nikoli popolnoma!«